

TORNAI JÓZSEF

Meghalni

*Lehajtod ős fejed a kozmosz kék
törvénye előtt, mert mikor meghalsz,
nemcsak egy szív fagy meg,
nemcsak egy agy muron-rendszer kábele
szakadnak szét,*

*de eláraszt a mindenség is,
és elragadja azt, ami mindig
is az övé és ő mindig is a tied
volt. A világ minden
tudásfa-erdeje kap belőled*

*egy magot, egy gyümölcsöt, minden
hegyhát, tengermély-sötét
dózsól egy-egy morzsádon,
hogy soba külön rezdülés ne
legyél, soba külön feszülés*

*a lüktetésben, galaxisok neveltje,
ünönemző csillag, de nem azért, mert
semmi voltál, hanem mert olyan világűr
figyel rád, hol egykedvűen nyílnak-csukódnak
embertől távoli pillák.*

*Mint születést a gyász**Változat egy Pilinszky-versre*

*Nem felejttem a búcsuszt,
és az se felejtett el,
telefonon ágyba-bivót:
jaj, várlak szeretettel!
engem nebéz írás-robot
bilincselte volna ottbon,
a hangod lángja rám csapott,
hogy eszem is lobogjon.*

*És mentem. Már a villamost
képzelve repülőnek,
s tudtam, ha már nálad vagyok,
nem ment meg semmi tőled.
Az ajtód épp csak egy kicsit
nyitottad, a kilincsen
megpörzsöltem az ujjaid,
és láttam, szemeidben*

*forró felbőraj közeleg,
villám-begye középén.
Némultan átöleltelek,
a virágot kitéptem
a kezedből, hogy arcodat
tehessem csókjaimmá,
mintha egyetlen pillanat
egész lényed kiinná.*

*Mi ez, mit csinálsz, Tornai,
mi vagy, költő vagy ördög?
És már vergődtem akkori
szádon, kiáltva boldog
hússommal is, hogy nem lehetsz
gyönyörben is kegyetlen,
bár álmod vérrrel permetez
kínzókamra-öledben.*

*Már betek óta kutatok,
hiszen téboly az emlék:
nem hittem, hogy megtagadod
a szerelmek szerelmét.
A csúcson álltunk, higgy nekem,
bukni is együtt kellett,
mikor belőled hirtelen
hiányzó végtelen lett.*

*Jól ismerem, ahogy te is,
a szeghetetlen törvényt:
nem roppan ketté a kavics
szétporladó göröngyként.
Ezerszer újra fogtalak,
ezerszer újra foglak,
míg csak bukóbullám-bajad
csápjai fujtogatnak.*

*Éppúgy megmentőnk az idő
és éppen úgy elárul,
ahogy ruhából tör elő
most is pokol-varázslul
a tested: melled, ámuló
hasad. Emlékszel, „tegnap”
hangzott a nászra uszító
„szeretlek és akarlak”?*

*„Tegnap” volt csak, hogy szemedben
sugárrá nőtt az árnyék,
tudod, mikor a győzelem
az ájulásba átlép.
Ne hallgass meg, ha már utálsz,
vagyok csak ocsuféreg,
aki, mint születést a gyász,
irigyel egy szentképet.*

Életőrzőkhöz tartozó

*De bányászor elképzelttem,
hogy fekszem érzéketlen,
mert kővé kellett lennem
bazai kőerekben!*

*És kő itt minden társam,
az ország kőbe-zártan
nyikorog kő-kínjában.
Emberek, én így jártam!*

[*Tornai József versei*]

*Emberek, itt kövek közt
vagyok, aki üvöltöz,
vagyok életörzökböz
tartozó, akit üldöz*

*minden köve köveknek,
mert vagyok kő-eretnek,
és akik megköveznek,
csak táncolnak, nevetnek.*

Múló dicsőségben

*Aranypárnán aranyálmát
a cicám alussza.
Ha tudnék, se jönnék az
atomjaimból vissza.*

*Aranypárnán aranyálmát
látja majd nem-énem.
Dagadó hold, kék menny nézi
múló dicsőségben.*

TÖRNAIJÓZSEF (1927) Budapesten élő költő, író, műfordító. A *Hitel* főmunkatársa. Legutóbbi kötete: *Csillaganyám, csillagapám*. Összes versek 4. kötet (2011).

Hitel-est

2012. május 9-én, szerdán 18 órakor

a **MOM Kulturális Központban** (Cím: Budapest, Csörsz u. 18.)

SZIKRA JÁNOS *Közép-európai nyár*
és FALUSI MÁRTON *Virágvasárnapi zsákbanfutas* című könyveinek
bemutatója.

TŐKÉCZKI LÁSZLÓ előadása Tisza Istvánról és Károlyi Mihályról.